

kalder mere til Tjeneste. Nu kan man imidlertid sige, at, naar de ikke mere blive indkaldte til Tjeneste, komme de heller ikke mere i Uniform, og der bliver altsaa heller ikke Spørgsmaal om at bære Kofarde; men, jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det, at Bedkommende har mistet Kofarden, følger ham, naar han vender hjem til sit Hjemsted, og kan give Anledning til Krænkelser for ham, dobbelt føleligt, naar han har mistet Kofarden for en Forseelse, som er begaaet af Letfind. Jeg vil nævne et Exempel. Man har jo rundt omkring i Landet dannet Skytteforeninger, der paa forskjellige Steder ere mere eller mindre uniformerede; de fleste Steder har jeg i alt Fald set dem alle forsynede med Kofarder paa deres Huer. Nu er der Intet til Ginder for, at en Mand, der har mistet Kofarden, naar han kommer hjem og træder ind i en Skytteforening, bærer Nationalkofarden ligesaa godt som de Andre — jeg tillod mig sidst at udtale, at han kunde sætte den paa, saa snart han havde afleveret sine militære Klædningsstykker og var gaaet ud af Kasernen —; men, naar Bevidstheden om, at han har mistet Kofarden, er tilstede blandt hans Eige, vil det, naar han i Skytteforeningen møder med sin Kofarde, kunne fremkalde Demonstrationer imod ham; der kan blive sagt til ham: Se, nu møder Du med den Kofarde, men, naar Du bliver indkaldt til Armeen, maa Du gaa med den sorte. Jeg synes ikke, at det vil være heldigt at have en saadan Straf, som det kan blive umuligt for den Paagjældende selv ved den mest rosværdige Opførelse at faae ophævet, idet han ikke bliver liggende tilstrækkelig længe i Tjenesten dertil. Jeg skal derfor vedblivende tilraade Thinget at indskrænke Medsættelsen i de Meniges 2den Klasse til at gjælde for Fei-ghedsforbrydelse i Felten. Det blev ved Sagens 2den Behandling af et æret militært Medlem i Udvalget (Magius) udtalt, at mangfoldige Officerer lægge stor Vægt paa, at denne Straf bibeholdes, og at de love sig meget gunstige Følger deraf. Jeg udtalte ved den samme Behandling, og jeg gjentager det her, at mange Officerer, og deriblandt mange anerkjendte dygtige Officerer, der have ført

Kommando, ere af en ganske anden Anskuelse, idet de gaa ud fra det vistnok fuldkommen rigtige Blik paa Sagen, at man slet ikke kan slutte fra den Virkning, som Bestemmelsen om Berøvelse af Kofarden tidligere har udøvet, thi det var ikke Hovedsagen, men Hovedsagen var, at den Paagjældende derved kaldt ind under legemlig Tugt, og det er der jo ikke Spørgsmaal om her. — Jeg har endnu tilbage at omtale det Vindringsforslag, der af mig er stillet under Nr. 10 til § 50. I det oprindelige Lovforslag stod der, at staaende Arrest i 3 Timer skulde anses for lige med 1 Dags Bagtarrest, og dermed var det Punkt færdigt. Ved Lovforslagets 2den Behandling blev der dertil føjet, at, naar staaende Arrest anvendes ud over 3 Timer, skulde hver 3 Timer regnes lige med 2 Dages Bagtarrest. Man vil se, at man derved meget betydelig reducerer Virkningen af Straffen. 6 Timers staaende Arrest vil derefter blive lig med 3 Dages Bagtarrest, 9 Timers staaende Arrest lig med 5 Dages Bagtarrest. Naar en Mand blev anset med f. Ex. 6 Dages Bagtarrest, og man skulde finde den dertil svarende staaende Arrest, vilde man komme til en Brøk, og det vilde jeg ikke anse for heldigt, ligesom jeg i det Hele ikke vilde anse det for heldigt at svække Betydningen af den staaende Arrest ved at tillægge denne Straf en saa meget højere Værdi ved denne Forhøielse af det Antal Dages Bagtarrest, der skal svare til visse Timers staaende Arrest. Ganske vist vil det overhovedet meget sjældent blive Tilfældet, at man konverterer den ene Straf til den anden; men jeg finder, at Forholdet vil være langt rigtigere, bedre og simplere, naar man fastholder Lovforslagets oprindelige Bestemmelse, at 3 Timers staaende Arrest skal sættes lig med 1 Dags Bagtarrest.

Magius: Ja, det er virkelig ikke behageligt for mig at skulle opponere mod den høitærede Krigsminister, men det er min inderste Overbevisning, der tvinger mig til at være en bestemt Modstander navnlig af det ene af de Forslag, der ligge for, og jeg kan desværre ikke Andet end vedblivende forfægte min Anskuelse og gjøre, hvad jeg kan, for at